

ליד שולחן הממשלה (בבניין הכנסת) בין שמיר וארנס שותף אינטימי לכל הסודות

לא יכלך את ידיו בחברתם. זהו דן-מרידוריוזם קלאסי, לדעת הכל.

שגריר בגין לעולם

בתקופת בגין ייצג מרידור את ממשלת ישראל בעיני העולם, הופיע על מירקעי הטלוויזיה בעשרות מדינות, הגן בטון הרך, הנעים והשקט שלו, על כל מעשי צה"ל בלבנון. הוא הצליח לערב את בני בגין בפוליטיקה הממשלתית-מפלגתית, והעמיד פעמים רבות את לישיבתו לרשות כבורו של הבוס. השניים ניסו לתווך בין שרי-האוצר, ארידור, ושרי-הביטחון, אליעזר שוסטק, בזמן שביתת-הרופאים לפני שנה, ושיטפו פעולה בכל המהלכים לפני ואחרי התמוטטות המנהיג.

מרידור היה היחיד מאנשי-בגין המובהקים שהצליח להסתגל לצוות של שמיר בלי זעזועים. אורי פורת, היועץ לתיקשורת, הורחק, ויחד עימו גם יחיאל קדישאי והמוכירה, יונה קלימובצקי. (המשך בעמוד 66)

מרידור יוצא מישיבת הממשלה חלק בלתי-נפרד מהמימסד

ממשלה בלשה בעתיד, ולכן סיכוייו של מרידור ירדו מאוד, מאז הבין הציבור את שיעור ההתמוטטות הבלבלי והמדיניות בעיקבות הרסת-הלבנון. גם מרידור קורא היטב את המפה, וח"כים שונים בחרו אתו אמרו השבוע להעולם הזה שהוא

בפוליטיקה, שונא חשיפה בעיתונות, אינו יודע למכור את עצמו, נוסע למסע-הסברה למען התנועה ולא מגיש אפילו חשבון-הוצאות. עד למינויו הממשלתי סירב מרידור להתפרנס מהפוליטיקה, נמנע מכל התערבות בתכני סניף-ירושלים. בגין, שהתפעל תמיד ממרידור, חברו

מרידור עם יוחנן באדר כולם היו לאדתיים

התחיל, לפזר את השקעותיו. מונח זה, שגלח מעולמם של סרסורי-הבורסה, מרמז על נסיונותיו פוליטיקאים שאינם שייכים למחנה שמיר.

מרידור, שעולה בהרכב בכירונותיו על הממוצע המקובל בחרות, סבור שכמה מאנשי-שמיר גורמים לו יותר נזק מאשר תועלת. קשה להתווכח עימו, אבל אין ספק שחלק מהבעיות נגרמות בעטיו של ראש-הממשלה עצמו, איש סגור הסובל מתיקשורת לקויה עם הבריות.

מרידור איננו הרפתקן מטיבעו. בזהירות פרקליטית אמיתית הוא נמנע מלהסתכן. לכן סירב לקבל משרת קונסול-הסברה בדרום אפריקה, לכהן כנציב שרות-המדינה — תפקיד שאי-אפשר להצליח בו — ודחה את כל לחציו של מיכאל קליינר להכניס את ראשו הבריא למיטה החולה של פוליטיקה סטודנטאית.

מרידור ידע יפה שחבריו-ללימודים מתנועת-החרות הם ביריונים, ושד"ר עיסוק שלהם בפוליטיקה הוא חלוגאני ומושחת מעצם טיבעו. הוא לא יצא, כמו, נגרם ונגר שיטותיהם, אבל גם

של כנר-הכוכר, בני, נהג לשבח בפומבי את יפית-אור, ודחה אותו ללא הצלחה למרכז המפלגה ב-1973.

מרידור הוא אחד מאדריכלי שיטת-הבחירות הדמוקרטית למוסדות תנועת-החרות, ופעל רבות מאחורי הקלעים לשינוי אופי המרכז, בעל התרמית הכיריונית. עם זאת, רצה מאוד להיבחר לכנסת התשיעית ב-1977, אבל לא פעל במסדרונות, מחוסר נכונות נפשית. למכור את עצמו כמוצר אלקטורלי.

עד היום קשה למקם אותו במפה הפנימית של תנועת-החרות. הוא נחשב, כמו, כנאמנו של שמיר, אבל לא בסיגנון הראוותני המאפיין את רוני מילוא, למשל. מרידור ניסה תמיד לפייס בין דויד לוי ובין שמיר, ואף לקרב לשניים את ידידו האישי, יורם ארידור. כל התימרונים האלה בוצעו באורח מינורי, אבל הספיקו לעורר את חמתו של שרון ועוזריו, שבקשו להיבנות מהקרקע בצמרת חרות.

שמיר אותה למקורביו שכובבו של מרידור עומד לדרוך בתנועה, ושהוא מייחד אותו למישרה בכירה בקבינט הבא שלו. משקיפים סבורים כיום שאין לשמיר סיבה להאמין שהוא ירכיב

בקול רווי התרגשות, בזכות נטישת ממשלת-הליכוד-הלאומי, שקיבלה על עצמה את הסכם הפסקת-האש בסיני. מינוי איש כמו שרון כשר-הביטחון, או רצח תלמיד-היכון בגדה באביב החם שקדם לפלישה ללבנון — כל אלה לא הרגיעו את מרידור מלעזוב משרד משגשג של עורכירידין בירושלים בשיתוף עם חרותניק אחר, יעקוב נחשת, שנשלח לתפקיד דיפלומטי לוושינגטון ולשרת בתפקיד כה בכיר את הממשלה שעוללה את כל אלה. כך גם במלחמת-הלבנון, או בפרשת הטבח במחנות הפליטים. דן מרידור הוא חלק בלתי-נפרד מהמימסד האחראי לזוועות, והוא יהיה האחרון שיתנער מהאחריות הזאת.

הצד השני של המטבע

הביוגראפים הרישמיים שלו לא קימצו במחמאות. מרידור התמנה לתפקיד מזכיר-הממשלה לפני שנתיים, עם פרישת-רמאונס של קודמו, אריה נאור, שפנה לעסקים פרטיים. הרמיון ברקע של השניים היה מושלם. גם אמו של נאור, אסתר, היתה חברה ותיקה באצ"ל, וכיהנה במשך שנים רבות כחברת-כנסת מטעם חרות. בניגוד לאליהו מרידור, היתה אסתר רויאל-נאור נציגה פרלמנטרית רועשת וקולנית, ומתנגדה סכרו שהיא מלאת-שינאה. אריה נאור היה תשליל מרומק של דן מרידור.

מה עושה מזכיר הממשלה?

מזכיר הממשלה אחראי למעקב צמוד אחרי ביצוע החלטות-הממשלה, ויכול להפנות את תשומת-לב ראש-הממשלה לאי-ביצוע, או לביצוע כושל, של החלטות.

בכך טמון, כמו, כוח פוליטי עצום. המזכיר משתתף בכל ישיבות הממשלה, מקבל את כל החומר, ולוא גם המסווג והסודי ביותר.

המזכיר מרכז את כל הצד המנהלי של מזכירות-הממשלה, והוא גם משמש כדובר. בתור שכזה הוא מתדרך את העיתונאים הישראליים והזרים, מקיים איתם קשר חברתי ומיקצועי קבוע. הוא גם מסייע לרציפות המעשים בין שרי הממשלה ובין הכנסת.

מבחינת ההופעה החיצונית ותכונות-האופי. נאור עורר התנגדות כימעט אוטומטית, מרידור ממש ממקד סימפטיה. הדר-פניו של מרידור, וקלסטרן של נאור, מהווים ניגוד שהוא כליל השלמות. נאור הוא אינטליגנטי לא פחות ממרידור, אבל דן עולה עליו בפיקחות, ובכושר נדיר להתהלך עם הבריות ולזכות באמונם.

אשר לצד הפוליטי-אידאולוגי: שני הם חרותניקים גיועיים מכל הבחינות, אבל דווקא נאור, תומך נלהב בדויד לוי וישנא מרשבע של אריאל שרון, נוטה ליתר סרמטיזם.

מכל מקום, העובדה שבגין בחר צאצאים כלי-כך מובהקים של המישפחה הלוחמת לתפקיד מזכיר-הממשלה הבלטיה את החשיבות העצומה שהוא מייחס לתפקיד הזה. המזכיר נועד להיות שותף אינטימי לכל סודות הממשלה, ולצפונות ליבו של בגין עצמו. בגין היה זקוק לאישיות, שיוכל לרחוש לה אימון מלא.

אבל בכך לא סגי. בגין רצה שמזכיר-הממשלה יעריץ אותו ללא סייג. את ההערצה הזאת, שלח הוא זקוק מבחינה ריגונית כדי לתפקד, זכה בגין לקבל משני הבנים, השונים כל-כך איש מרעהו.

סיכום תכונותיו האישיות של דן מרידור, כפי שהן משתקפות מעשרות קיטעי-עיתונות עליו, ומשיחות עם מקורביו, הוא ממש מבין בחד-גוניותו.

דן נולד ברחביה, ועדיין גר בבית אביו המנוח. יש לו אח ואחות ככפרי-אדומים, ואחות נוספת שהיא רופאה. אמו, רעננה, היא מרצה באוניברסיטה העברית לשפות עתיקות.

עם מינויו כמזכיר הממשלה הוא תואר כבעל תכונות אישיות נדירות. "פיקחות, הגינות, יושר אישי, צניעות" התמוגג בעל המאמר אחר. מרידור העריץ את אביו (ראה מיסגרת). ותמונתו של האב מקשטת את לישיבתו הצנועה במישר ראש-הממשלה.

דן תואר כילד-טוב-ירושלים אמיתי. כוחל